

ΑΓΙΟΣ ΔΗΜΗΤΡΙΑΝΟΣ, ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΧΥΤΡΩΝ Ἡ ΚΥΘΗΡΙΑΣ (ΚΥΘΡΕΑΣ)

Λίγοι σωροί από πέτρες μονάχα, αν ακόμα υπάρχουν και αυτές μαρτυρούν τις δοξασμένες μέρες των Χύτρων όπως ονομαζόταν η περιοχή από τα πανάρχαια χρόνια, τότε που οι Μυκηναίοι ίδρυσαν το βασιλείο τους, τότε που άκμαζε η πολιτεία, στα χρόνια του βυζαντίου. Από το 911 που έγινε η αραβική επιδρομή δεν γίνεται καμιά αναφορά στο ναό γιατί φαίνεται ότι καταστράφηκε από τους επιδρομείς, για αυτό είναι αδύνατον να έχουμε περισσότερες πληροφορίες γ' αυτόν.

Ο Αρχιμανδρίτης Κυπριανός μας δίνει ενδιαφέρουσες πληροφορίες στο έργο του «Ιστορία Χρονολογική της νήσου Κύπρου» (Ενετήσιν 1788): «Χύτροι ήταν και αυτή χώρα μακράν της Λευκωσίας προς ανατολάς ως τρεις λεύγες, είναι κειμένη προς τους πόδας τους όρους κατά το βορέαν, τώρα λέγεται πολιτεία Κυθρέα, είναι τόπος ευφρόσυνος δια τα περιβόλια της μετάξης, μετά δένδρων καρποφόρων. Έχει μια βρύση μεγάλη που τα νερά της διαμοιράζονται εις διάφορα μέρη. Ἦν δε τις Επίσκοπος (Δημητριανός) όσιος ανήρ από σημείον είκοσι πέντε της Σαλαμινίων πόλεως χειροτονηθείς, εν πόλει οικτρά Χυτρία καλουμένη».

Ο Άγιος Δημητριανός γεννήθηκε στις Συκαίς (σημερινό Παλαίκυθρο) το 834 ή 835 μ.Χ. Σε ηλικία δεκαπέντε ετών νυμφεύθηκε με μια νέα γυναίκα που στους τρεις μήνες έφυγε από την ζωή,

Ιάκωβος Τζωρτζής

παρθένος.

Μετά ο Δημητριανός πήγε στο μοναστήρι του Αγίου Αντωνίου, που ήταν προς το όρος του Πενταδάκτυλου και πολύ κοντά στην πηγή του Κεφαλόβρυσου Κυθρέας. Ο Επίσκοπος Χύτρων Ευστάθιος τον κάλεσε να υπηρετήσει κοντά του ως οικονόμος της Επισκοπής, όμως το Δημητριανό τον είλκυε η μονή, όπου και πήγε ξανά και με πολλές πιέσεις των μοναχών, ανέλαβε ως Ηγούμενος. Σε λίγα χρόνια ο Ευστάθιος, Επίσκοπος Χύτρων, εκλέχτηκε Αρχιεπίσκοπος Κωνσταντίας. Επέλεξε τον Δημητριανό για την διαδοχή του, ο οποίος και αρνείτο κατηγορηματικά, αργότερα όμως, δέχτηκε ύστερα από πιέσεις και παρακλήσεις κλήρου και λαού.

Δοκίμασε ταλαιπωρίες χάρη του ποιμνίου του, όταν οι Άραβες εισβολείς εληλάτησαν τους Χύτρος και απήγαγαν τους περισσότερους κατοίκους εις αιχμαλωσίαν, στη Βαγδάτη, τότε ελέγετο Βαβυλώνα, τους πήραν εκεί, μαζί και ο Δημητριανός που ηγείτο των πιστών, βρισκόταν σε βαθύ γήρας, 80 χρονών. Ο σεβάσμιος Αρχιερέας επέτυχε με ικεσίες και προσευχές την απελευθέρωση των αιχμαλώτων και την επιστροφή τους στην πατρική γη. Ο γέροντας έφυγε για το ταξίδι της αιωνιότητας τις 6 Νοεμβρίου 915-916 μ.Χ.

Η αναγνώρισή του ως Αγίου από την